

Mugu taka fram tíðina í álvara

— sigur Jórún Smith

— Tað er ikki lætt at svara upp á, hvat var mest áhugavert á kvinnuráðstevnunni. Tað var so nógv, kanska ov nógv, tí ikki bar til at fáa alt við, sigur Jórún Smith.

— Vit hava hoyrt um ymist, kvinnur arbeiða við. Tað arbeiðið verður ikki serliga nógv virt, og hetta má okkurt gerast við. Og tá so nógvur kvinnur fóru við úr Føroyum, so má tað vera tekin um, at føroyskar

kvinnur eisini hava hug at gera broytingar, vilja læra at stiga fram og finna arbeiðsmátar, sum vit kunna brúka.

Jórún lurtaði eisini eftir teimum, sum tosaðu um uppaling.

— Australski barnalæknin Helen Coldicott minti kvinnurnar á, at tað eru vit sum uppala børnini. Vit kunna ikki loyva okkum at taka alt sum eina sjálffylgju. Mammurnar noyðast at taka

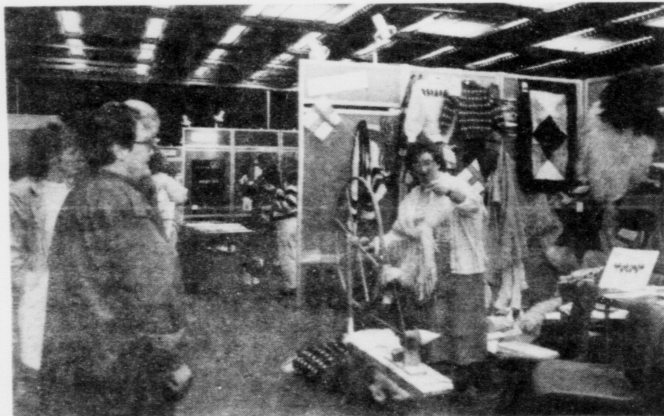
dálkingar- og krigshóttanina í álvara. Gera forældrini ikki tað, so missa børnini vónina um framtíðina.

Hetta hevur verið ein

frálík ferð. Og verður ein slik stevna einaferð aftur, so fari eg við, tað er púra vist, sigur Jórún.

Ein dag var fundur í túninum við Universitetið um havdálking. Kóparnir í leikinum um Kópakonuna riggaðu væl, tá ein yrking varð lesin upp um at eira kópunum.

Føroysku kvinnurnar gjordu eisini vart við arbeiðið, id gjort varð fyrri at steðga endurvinningsarverkinum í Dounreay

Stórur áhugi fyri føroyskum handarbeiði

Kvinnurnar í Vágs Matmøðrafelag fóru ikki á kvinnuráðstevnu bara fyrri at læra nýtt og frætta um viðurskiptini aðrastaðni. Við sær høvdu tær eina rúgvu av bundnum vør-um, og tær høvdu eina litla framsýning, har tær spunn, bundu bul saman og annars tosaðu við aðrar kvinnur um ull og handarbeiði. Nakað seindu tær á framsýningini, og fleiri vóru eisini hjá teimum og bílegdu føroyskar troyggjur.

— Vit komu í samband við nógv fólk, og áhugin

visti seg at vera stórur fyrri føroyskum lutum, sigur Kata Mortensen, for-
kvinna í Vágs Matmøðrafelag.

Fyri onnur var tað sjáldsamt at siggja vágskvinnur spinna á føroyskum rokki, og fleiri mammur komu fyrri at visa børnum sínum hetta arbeiðið.

Tær royndu at skiftast um at vera á framsýningini fyrri at kunna siggja og hoyra annað á framsýningini.

— Um eg angri, at eg fór við? Tvørtur ímóti, eg

Nógvar kvinnur komu at vitja Katu og aðrar í Vágs Matmøðrafelag, sum høvdu framsýning av bundnum og vovnum lutum

gleði meg til næstu ferð. Tað hevur verið einastandandi gott at verið um borð á Smyrli, og sum allar hinir sigi eg, at Smyril hevur verið sum eitt heim fyrri okkum, sigur Kata.

Hava styrkt samanhaldið

— Ikki hevði eg væntað, at konufólk kundu semjast so væl, sum vit hava gjort um borð á Smyrli. Eingir trupulleikar hava verið, sjálvt um ókið at ferðast á umborð var litið, sigur Hergerð Joensen úr Klaksvík.

— Eg haldi, tað er gott at hava eina slíka ráðstevnu. Sjálvt um tjóðirnar eru ymiskar, so eru spurningarnir og trupulleikarnir teir somu í øllum londum, og tí ber til at takla teir upp í felag, sigur Hergerð.

Hon heldur einki skeivt vera í tí at gera eina slíka

stevnu. Mannfólk kundu og vóru eisini nokur við til fundirnar. Og hví kunna kvinnur ikki hava sína ráðstevnu? Mannfólk hava fleiri árliga.

Hergerð heldur eisini, at tað er sunt fyrri menninar at vera einsamallir heima við børnunum í nakrar dagar. So siggja teir, hvat heimaarbeiðið er vert. Og fyrri konurnar er tað sunt at fara burtur.

— Vit hava havt tað ógvuliga hugnaligt um kvöldið saman um borð á Smyrli. Eg haldi, at saman-
anhaldið millum kvinnur-

nar er styrknað. Vit hava lært at hava álit á hvørjari aðrari, sigur Hergerð.

Sjálvt um nógv var at uppliva í Oslo, so royndu tær dagliga at ringja heim

